

ningsmyndigheder sætte sig godt ind i Loven og benytte den paa den Maade, som Hensigten er.

Men der, mener jeg, er der to Ting, vi skulle iagttage. Vi skulle for det første søge at affatte Loven saa lidt indviklet som muligt og udforme saa klare og let tilgængelige Bestemmelser som muligt. Det er dernæst tidt nok blevet fremhævet som en Ulempe ved Loven af 1903, at de af de smaa Skatteydere, der ligge lige over det frie Skøn, komme til at betale for høj Skat. Det ligger i, at man ikke kan fremkalde en tilstrækkelig stærkt stigende Procent. Ifølge den her foreliggende Lov vil det være muligt at fremkalde en Stigning, som svarer til en 5 eller 6 pCt., og vi ere vel alle her i dette Ting enige om, at vi skulle have en stigende Procent for at ramme en Mand efter hans Evne. Saa er det blot Maaden, hvorpaa det skal naas, det drejer sig om. Den kan være forskellig. Jeg vilde foretrække, hvis det kunde lade sig gøre, i Stedet for at forhøje med 35 og nedsætte med 75 pCt. at indsætte faste Regler for en Stigning i Procent. Jeg tror, man ude omkring i Kommunerne vilde have lettere ved at komme til en retfærdig Ligning, hvis man fastsatte et Fradrag for hver Hovedperson, et for hver Biperson o. s. v. og muligvis saa et Beløb, som man lod afhænge af det frie Skøn. Det er lettere forstaaeligt og lettere at arbejde med.

Jeg tror imidlertid, at man ikke kan komme til en fuldstændig retfærdig Ligning paa Indkomst uden ogsaa at gaa til en Formuebeskatning. Men da det vel i Øjeblikket vil være vanskeligt at komme over til en Formueskat for Landkommunerne og Købstæderne, naar en tilsvarende ikke findes i København, maa vi sikkerlig her holde os til Kildeartsbeskatningen, som i Virkeligheden ogsaa er en Formuebeskatning. Og her er det, jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger. Ude i det praktiske Liv fremkommer der undertiden Ting, man kan lære adskilligt af. Jeg har blandt andet lært det, at de smaa Formuer blive altid beskattede, hvorimod det kan hænde, at de store Formuer slet ikke blive beskattede eller i hvert Fald grumme lidt, og det skulde der raades Bod paa. Der staar her i Lovforslagets § 7, at Indkomst, der flyder af Kapital, forhøjes med 50 pCt. og Indtægter af fast Ejendom med 35 pCt., hvilket imidlertid praktisk bliver regnet som $33\frac{1}{3}$. Men, siger saa Skattevedtægten, i hvert Fald for Sorø Amtsrads kredsen, dog maa ikke nogen større Part af nogen

Indkomst forhøjes med $33\frac{1}{3}$ pCt. end den, der svarer til 4 pCt. af Formuen. Tager man nu f. Eks. en Mand med 1,000 Kr. i Indkomst og 10,000 Kr. i bunden Formue, maa en saa stor Del af hans Indkomst, som svarer til 4 pCt. af Formuen, altsaa 400 Kr., forhøjes, og denne Forhøjelse lægges til Mandens skattepligtige Indtægt. Han bliver altsaa beskattet af hele sin Formue. Men det Forhold kan indtræffe, at f. Eks. en større Ejendomsbesidder, der har en bunden Formue paa 50,000 Kr., under uheldige Forhold kun har omtrent 1,000 Kr. i Indkomst. Saa er Indkomsten ikke saa stor, at man kan forhøje det Beløb, man i Virkeligheden burde kunne forhøje. I Virkeligheden skulde man forhøje et Beløb lig 4 pCt. af Formuen, altsaa 2,000 Kr., med $33\frac{1}{3}$ pCt., men det kan man ikke, man maa nøjes med de 1,000 Kr., og vedkommende kommer saaledes ikke til at give nær saa meget i Skat som den, der har den lille Formue. Saaledes vil det gaa under alle Livets praktiske Forhold. Hvor der er en saadan lille Formue, som jeg først omtalte, vil det altid gaa saaledes, at Indkomsten er rigelig stor nok til, at den kan forhøjes med et saadant Beløb, som Loven her tilsigter, hvorimod det tidt indtræffer, at det ikke kan lade sig gøre med de store Formuer, eller at de i hvert Fald blive langt ringere forhøjede end de smaa.

Jeg kan nævne et Eksempel, som jeg læste i et Blad forleden, at selv en Formue paa 150,000 var bleven fri for Skat, fordi der ingen Indkomst var. Det er uretfærdigt i mine Øjne. Naar der blev sagt fra et æret Medlem i Gaar, at den gamle Beskatning var bedre end den nye, vil jeg i al Almindelighed ikke erkende dette, men der var dog een god Ting ved den, at man dannede sig et Helhedsindtryk af Skatteyderen. Det gør man ikke her, idet man i Virkeligheden kun holder sig til Indtægten. For at faa et fuldgyldigt Begreb om, hvad Skatteevne en Mand har, maa man absolut tage Mandens Formue med i Beregningen, i den har man det bedste Bevis for hans Evne til at svare Skat. Jeg vil derfor meget ønske, der kunde indsættes en anden Bestemmelse, der omtrent skulde gaa ud paa, at man i hvert Fald havde Ret til at forhøje en Indkomst med 20 Kr. for hver 1,000 Kr.s Formue, eller ogsaa, hvis man vil bibeholde det, der staar her i Loven, at man altid havde Ret til f. Eks. overfor en Mand med 150,000 Kr. i Formue, som jeg nævnedes, at forhøje 4 pCt. af Formuen, alt-